

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Θα μείνουμε Ευρώπη

Ο ελληνικός λαός έχει υποφέρει πολύ τα τελευταία χρόνια. Μέσα στην απόγνωση του έδωσε την εντολή σε έναν αδοκίμαστο πολιτικό ηγέτη να χειρισθεί τις τύχες του έθνους σε μια από τις κρίσιμότερες στιγμές του. Η εντολή ήταν όμως σαφής. Σκληρή διαπραγμάτευση, αλλά με διασφαλισμένη παραμονή στο ευρώ. Πέρασαν τέσσερις καταστροφικοί μήνες. Η οικονομία βούλιαξε πάλι στην ύφεση. Η διαπραγμάτευση είχε τη μορφή

σούου. Συνεχώς καλλιεργούνταν η ψευδαίσθηση πως η συμφωνία ήταν προ των πυλών. Και την τελευταία στιγμή, όταν τα πράγματα σοβάρεψαν, ο πρωθυπουργός αντελήφθη ότι δεν μπορούσε να αντεπεξέλθει στην ιστορική του ευθύνη. Δείλιασε μπροστά σε μια συμφωνία που ήταν κακή -λόγω των δικών του λαθών- αλλά διασφάλιζε την παραμονή της χώρας στο ευρώ. Προτίμησε το κόμμα και τις ιδεοληψίες του από το συμφέρον του

τόπου. Τώρα προσπαθεί να εκμεταλλευθεί το θυμικό του Έλληνα πολίτη με μεγαλοστομίες περί αξιοπρέπειας και να μας ωθήσει σε μια απόφαση που είναι βέβαιο ότι θα οδηγήσει τη χώρα εκτός Ευρώπης. Το δημοψήφισμα εξαγγέλθηκε συνειδητά τη στιγμή που εκπνέουν σημαντικές προθεσμίες. Οι πολίτες είναι ώριμοι και δεν θα δειλιάσουν. Θα ψηφίσουν ΝΑΙ στην παραμονή της χώρας στο ΕΥΡΩ. Θα επιλέξουν τον δρόμο της ευθύνης και

κατόπιν θα επιλέξουν μια κυβέρνηση εθνικής ευθύνης που θα παλέψει για μια καλύτερη συμφωνία διασφαλίζοντας τα συμφέροντα του τόπου. Ο τόπος δεν πρέπει όμως να γνωρίσει ξανά διχασμό, παρά την προσπάθεια εκείνων που τον βλέπουν σαν εργαλείο προπαγάνδας. Οχι. Θα δώσουμε όλοι μαζί τη μάχη για να ξαναχτίσουμε την πατρίδα. Η Ελλάδα θα μείνει ενωμένη, θα μείνουμε στην Ευρώπη, θα μείνουμε στο ΕΥΡΩ.

Η ΑΥΓΗ Του Θανάση Καρτερού

Αυτός ο κόσμος, ο μικρός, ο μέγας

Δεν ξέρω τι θα γίνει. Αν θα το κερδίσουμε ή θα το χάσουμε το δημοψήφισμα που αποφάσισε η κυβέρνηση. Αν ο ελληνικός λαός θα ξεπεράσει το φράγμα του φόβου, την απειλή ενός συντριπτικού συσχετισμού δυνάμεων, τον έρωτα του ΑΤΜ - ακόμα κι από κάποιους που δεν έχουν ευρώ τσακιστό. Θα δώσουμε τη μάχη μας κι όποιος αντέξει. Στο κάτω - κάτω, αν ο κυρίαρχος πολίτης αποφασίσει κάτω από τη σιδερένια φτέρνα ότι προτιμά τη σιδερένια φτέρνα από τις «περιπέτειες», πάει να πει ότι για να γυρίσει ο ήλιος, θέλει ακόμα πολλή δουλειά.

Δεν ξέρω τι θα γίνει. Ξέρω όμως ότι απόψε, χαράματα Παρασκευής, ο δικός μου κόσμος δεν κοιμάται. Κι ότι άναψαν τα τηλέφωνα και οι συζητήσεις. Όχι από την αγωνία, ή από τον φόβο, αλλά από χαρά. Ναι, από χαρά. Κι από περηφάνια γι' αυτή την κυβέρνηση, γι' αυτή την Αριστερά, γι' αυτό το κόμμα, γι' αυτούς τους ανθρώπους που σήκωσαν το βάρος της διαπραγμάτευσης. Αυτός ο κόσμος, ο μικρός, ο μέγας είναι παρών. Και όρθιος. Και ψύχραιμος. Και αποφασισμένος. Και σαν από καιρό έτοιμος να αναμετρηθεί -πάλι- με υπέρτερες δυνάμεις.

Δεν ξέρω τι θα γίνει. Ξέρω όμως ότι μπορούμε να κοιτάζουμε στα μάτια χωρίς ερωτήματα και αμφιβολίες ο ένας τον άλλο. Να βαδίσουμε

κάτω από τα πυρά των αντιπάλων χωρίς κανένα φόβο για το αύριο. Να αισθανθούμε περήφανοι που ανήκουμε στη μεγάλη στρατιά εκείνων που θέλουν να αλλάξουν ό,τι θεωρείται ιερό και αναλλοίωτο. Να ανατρέψουν ό,τι θεωρείται συμπαγές και αιώνιο. Να δώσουν μαζί με τις πιο ζωντανές δυνάμεις του λαού τη μάχη για μια πατρίδα που θα αποφασίζει δημοκρατικά και κυρίαρχα το μέλλον της.

Δεν ξέρω τι θα γίνει. Ξέρω όμως ότι είμαι περήφανος που ανήκω στο ίδιο κόμμα με τον Αλέξη Τσίπρα - τον «πρόεδρο του δεκαπενταμελούς» που έκανε όλο τον κόσμο να βλέπει με σεβασμό την Ελλάδα. Με τον Βαρουφάκη, τον Δραγασάκη, τον Παπά, τον Λαφαζάνη, τη Ζωή, την Τασία. Με όλα τα πρόσωπα μια κυβέρνησης που απέδειξε ότι δεν βολεύεται στις καρέκλες, δεν βολεύεται στις συνταγές, δεν βολεύεται με λιγότερο ουρανό. Και με τις χιλιάδες των απλών ανθρώπων που δίνουν το «παρών» χωρίς καμιά έπαρση στο ραντεβού της πατρίδας.

Δεν ξέρω τι θα γίνει. Αλλά αυτός ο κόσμος, ο μικρός, ο μέγας είναι ζορικό σινάφι. Που πάει να πει ότι η πατρίδα δεν είναι μόνη στα χέρια των τοκογλύφων. Και το δημοψήφισμα μπορεί να γίνει η μεγάλη έφοδος στον ουρανό για έναν ρημαγμένο και ταπεινωμένο λαό. Αμήν...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Αντα Ψαρρά

Σε Ποτάμι λαϊκισμού ο Σταύρος Θεοδωράκης

Έβγαλε τη μάσκα του αντιλαϊκιστή ο Σταύρος Θεοδωράκης μέσα στη συνεδρίαση της Βουλής, καταφεύγοντας σε ακραίες προσβολές προς τους βουλευτές. Με απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς, που έως τώρα μόνο οι χρυσαυγίτες χρησιμοποιούν εναντίον των πολιτικών τους αντιπάλων, χαρακτήρισε το σύνολο των βουλευτών της κυβέρνησης (και όχι μόνο) ως ανεπάγγελτους, που έπαιρναν μισθό από τα κόμματά τους προκειμένου να αναλάβουν θέσεις στον κρατικό μηχανισμό. Όταν μάλιστα η προσβολή αυτή προέρχεται από το χαϊδεμένο και καλοπληρωμένο παιδί των Media, το οποίο βασίστηκε ακριβώς πάνω στην αναγνωσιμότητα της τηλεόρασης, για να δημιουργήσει το

κόμμα του, μόλις είδε να... ανοίγει χώρος από τη συρρίκνωση του ΠΑΣΟΚ και την εξαφάνιση της ΔΗΜΑΡ, είναι ακόμα χειρότερο. Πέρα από την ψύχραιμη απάντηση του Νίκου Βούτση εξ ονόματος όλων των βουλευτών που επί χρόνια στήριζαν παράλληλα με τις επαγγελματικές τους ασχολίες τη δραστηριότητα των κομμάτων τους ή έστω με συμβολικές αμοιβές (π.χ. στο ΚΚΕ ή στο ΣΥΡΙΖΑ ή στη ΔΗΜΑΡ) ήταν επαγγελματικά στελέχη, ήταν χαρακτηριστικά και τα «παγωμένα» βλέμματα ορισμένων βουλευτών, οι οποίοι ανήκουν στο ίδιο το κόμμα του.

Τελικά, όμως, αμέσως μετά έγινε κατανοητό ότι το πρόβλημα του ήταν αυτό που είπε ο

Σταύρος Θεοδωράκης αμέσως μετά ότι «κάθε μέρα μπορείτε να βρίζετε με τους πληρωμένους κονδυλοφόρους σας και να μην λαμβάνετε απάντηση». Με δυο λόγια δηλαδή ο αρχηγός του Ποταμιού έχει την αίσθηση ότι είναι πιθανό ο ΣΥΡΙΖΑ να πληρώνει δημοσιογράφους για να γράφουν εναντίον του Σταύρου Θεοδωράκη! Πόση έπαρση χρειάζεται άραγε ακόμα και για να σκεφτεί κάποιος κάτι τέτοιο;

Η απάντηση στο ερώτημα είναι απλή και την δίνει ο ίδιος: «Μπορεί κάποιος και το δέχομαι να με κατηγορήσει ότι έχω πολύ μεγάλη ιδέα για την προσπάθειά μου. Έχω μεγάλη ιδέα για την προσπάθειά μου. Πιστεύω ότι εγώ μπορώ να σώσω τη χώρα [...]»

ΤΟ ΒΗΜΑ Μαλούχος Γεώργιος Π.

Δημοκρατία, ενότητα, πατρίδα: Ο δρόμος για το δημοψήφισμα

Οι δραματικές εξελίξεις τα μεσάνυχτα της Παρασκευής με την ανακοίνωση του πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα για την προσφυγή σε δημοψήφισμα αλλάζουν εντελώς τα δεδομένα που φάνηκε ότι είχαν διαμορφωθεί τις προηγούμενες ημέρες, όταν ο ίδιος εμφανίστηκε να μιλά από τις Βρυξέλλες για συμφωνία με τους δανειστές.

Δυστυχώς, οι τελευταίοι, ουδόλως εκτίμησαν το γεγονός ότι η ελληνική κυβέρνηση προέβη σε μία τεράστια υπέρβαση που διόλου απίθανο ήταν να της στοίχιζε πάρα πολύ ακριβά. Αντιθέτως, σε μία λογική παγίδευσης, τιμωρίας και, εν τέλει, καταστροφής για την Ελλάδα, απαίτησαν αίμα. Κι αυτό την ώρα που οι ίδιες οι ελληνικές προτάσεις περιείχαν ήδη αρκετό προκειμένου να αποφευχθεί η ρήξη.

Είναι σαφές ότι ο Τσίπρας κατάλαβε, με τον πιο δραματικό δυστυχώς τρόπο, ότι η εμπιστοσύνη ήταν πλέον αδύνατη: λειτουργώντας ως νονοί της νύχτας, οι «εταίροι» μας, επιχείρησαν, αφού εκείνος προσπάθησε πρώτα να υπερασπιστεί τα όσα συμφώνησαν, να επιβάλλουν στην Ελλάδα μέτρα που δεν θα έβγαιναν με τίποτα πέρα.

Εκείνο που δεν περίμεναν, όπως και πολλοί άλλοι, ήταν ότι, τελικά, ο πρωθυπουργός τελικά δεν θα λύγιζε υπό το βάρος των τρομερών πιέσεων, όπως, για μια στιγμή τουλάχιστον, φάνηκε να συμβαίνει. Τελικά, δια της ασφυξίας, θα τον οδηγούσαν να κάνει την ύστατη κίνηση: θα αποφάσιζε την προσφυγή σε δημοψήφισμα.

Η ευθύνη γι αυτή την εξέλιξη δεν είναι της Αθήνας. Είναι 1000% των δανειστών, ιδίως του επιθετικότητας Βερολίνου, που έχασαν εντελώς το μέτρο και που το μόνο που έχουν στο νου τους είναι η ηγεμονία τους.

Στο μέλλον θα γραφτούν τόμοι για αυτό το βράδυ της Παρασκευής, της 26ης Ιουνίου 2015.

Αυτή τη στιγμή, εμείς, όλοι οι Έλληνες, έχουμε πλέον ένα και μόνο πλιν υπέρτατο χρέος: να προφυλάξουμε τη δημοκρατία, την ενότητα του ελληνικού λαού και την πατρίδα.

Με ελευθερία και σεβασμό της άλλης άποψης, όποια κι αν είναι αυτή, ας πάμε την άλλη Κυριακή στις κάλπες, έχοντας συνειδηση ότι αυτές τις ώρες γράφεται ιστορία. Το τι θα περιέχει και το πώς θα γραφτεί, θα το αποφασίσει ο λαός σε οκτώ ημέρες. Το πώς θα γραφτεί, χωρίς νέους διχασμούς και συγκρούσεις, αυτό είναι που πρέπει να αποφασίσουμε όμως σήμερα το πρωί, τώρα. Και να μην αφήσουμε τους κινδύνους που ενεδρεύουν να γίνουν φρικτή πραγματικότητα, όπως πολλοί καλοί μας «φίλοι» θα ήθελαν...